

DONES I LLOPS

Potser tu coneixes alguna història sobre dones i llops, però potser aquesta història és diferent. Potser la dona i el llop són diferents.

Perquè potser el llop vol ser com els homes, per poder parlar amb paraules sàvies sobre pensaments profunds, i per poder embriagar-se de vi, i per barallar-se després amb algú amb els punys, i per poder dormir, en acabar la nit, entre els llençols perfumats d'alguna jove.

I potser hi ha una jove que somia que és un llop, que és sols natura i pluja i vent, i que engendra una ventrada d'éssers furtius, i que roman a l'aguait en el bosc obscur, pensant només a clavar els seus ullals en el coll d'algú, i que devora després, sobre la neu, la carn sangonosa, tremolosa, fumejant un baf de calor encara, de la seua víctima, i que la reglota després als seus foscos cadells.

Potser el llop vol ser home i potser la dona vol ser llop. O és que ací tots dos, humans i llops, són part d'una mateixa realitat, una mateixa cosa.

LLINDAR

Ningú no m'atura. Res no impedeix que avance pels blancs i enlluernats corredors. Al carrer, però, es fa fosc. Just comencen a connectar-se els fanals quan isc de caça.

Prenc un metro; la línia cinc em deixarà a prop. Ulls inexpressius en el vagó em miren però no em veuen. La ciutat és com un bosc que et fa transparent, totalment invisible.

Arribe a la fi a la casa de Déu. Gruny de manera feble, com un gemec, la porta de ferro de l'atri quan empenye. M'amague entre les plantes; espere a l'aguait en un racó fosc. Sóc una ombra del bosc. Sols sóc tenebra.

Per fi un remolí d'aromes de cera cremada i d'encens sacramental en obrir-se la porta de la casa de Déu.

Ah, ets tu... M'has espantat. Ja és tard, em diu el vell predicador en adonar-se de la meua presència. Paraules d'ancià embolcallades en olor de col·lutori bucal. Un poc de suor rànica en les velles aixelles. El petit jardí, acabat de regar, fa olor de pixum de gat i de pols mullada. Totes les aromes del món són ara a les meues narius.

Em buscaves? Necessites parlar? Una altra vegada els mateixos malsons, els mateixos desvaris. El dimoni et confon.

Brisa humida del mar acarona amb un murmuri les fulles dels arbres. Llums domèstics s'engeguen en al-

gunes finestres. Comerços abaixen persianes exhaustes. L'atmosfera de la ciutat és baf de claveguera i de confitura alhora.

Has de resar i creure; així Déu trobarà la manera d'ajudar-te... Passa a la basílica; entrem! Vols confessar-te?

Ningú a prop. Vehicles passen lents; cadascú cap a sa casa. La saba antiga del bosc recorre ansiosa i salvatge les meues venes. *No, no; sense violència, no cal que m'empentes!*

Un colp sobtat.

No, això no, tranquil·litza't!

Ja hi ha la corda, com una serp, estrenyent el coll de sacerdot. Faig una mica de força, no massa. Sols un instant i ja és tard per a l'home de Déu. En un sol segon, ser o no ser, la vida o la mort. El camí inconegut entre hòrrides tenebres.

Poseu-vos bé les sandàlies del pescador, predicador, Jesucrist us crida al seu costat, al costat dels apòstols.

Cotxes passen somnolents. Ningú no para atenció en el que ocorre darrere de la tanca de ferro. La ciutat m'ha fet invisible.

Arrossegue l'ombra caiguda de l'home de Déu cap al seu púlpit sobre les llambordes de marbre. Arrossegue la meua presa sense gaire esforç. Tan fort d'esperit el vell predicador; tan frugal i lleuger de necessitats materials.

Reseu, home de Déu. Reseu, bon home. Jo us estime. Preneu, heus ací la meua creu; ja no em fa falta. Reseu, predicador, ara que sou mort, per la vostra salvació eterna. Reseu per la meua ànima, vós que creieu en una vida millor.

DISSABTE, 1 D'AGOST DE 2009

La jutgessa de guàrdia, Sofia Roig, havia arribat al número 54 del carrer de Ciril Amorós de València passades les cinc de la vesprada. Feia molta calor a la ciutat, una xafogor humida i enganxosa. Un cel pesant i gris aombava els carrers malgrat l'hora. Havia plogut al llarg del matí; en realitat, sols quatre gotes grosses i brutes de fang, arrossegades pel vent de xaloc des del distant desert.

Amb les vacances d'estiu tot just començades, la ciutat havia adquirit d'improvís una aparença quasi irreal, inhabitada i silenciosa. Hi havia aparcaments lliures per tot arreu, però la jutgessa va preferir deixar el cotxe damunt de la vorera, al costat de la furgoneta de l'Institut Anatòmic Forense, on li havia indicat un policia local. Abans de baixar del vehicle, mentre es perfilava els llavis i es repassava amb els dits la perfecta cabellera rossa, es va entretenir uns minuts observant, entre les fulles brutes d'un gran arbre de judes, la façana d'una església d'aparença medieval un poc sinistra, adossada a un edifici noucentista i a uns altres habitatges de construcció relativament recent. Hi va poder distingir les dues anacròniques torres de la basílica, coronades per agulles gòtiques profusament calades, també la punta del portal ogival i el polsós vitrall de colors del rosetó. Encara que residia a València des de feia alguns anys, Sofia Roig

estava segura que mai no havia parat atenció en aquella construcció tan singular, enmig d'un dels barris més exclusius de la ciutat.

En abaixar del BMW Sèrie 1, un altre policia local li havia obert des de dins la pesada porta de ferro forjat de la tanca, per la qual s'accedia a una mena de jardí o atri inicial amb unes bardisses de troanella que delimitaven el camí, sota quatre palmeres.

Abans d'endinsar-se en la basílica, la jutgessa encara va parar atenció en una moderna bastida de ferro, la funció de la qual ignorava.

—És que cau a trossos la façana, senyoria —li havia indicat, mirant a dalt, el vell policia local que l'acompanyava—. Per això han hagut de muntar tots aquests paraments, per protegir els caps dels feligresos que hi assisteixen a la missa, mentre duren les obres de restauració.

Travessant la porta de l'església, s'obria davant de la vista de la jutgessa la llarga nau central, el creuer, el cimbori, la capçalera, l'altar... Tot l'edifici presentava les característiques pròpies de l'art gòtic més ortodox, encara que es tractava en realitat d'una construcció de principi de segle xx, alçada arran de l'Exposició Regional de 1909. Encara que era una basílica d'estructura aparentment medieval, tot plegat li semblava una mena de decorat de cartó pedra; com un parc temàtic on no hi faltava el més petit detall.

Els passos de la jutgessa ressonaren sobre el marbre del corredor central de la nau. Un grup poc nombrós de persones encerclava el punt on devia haver-hi el cadàver,

just als peus de l'escala en espiral, que ascendia per una columna principal a un púlpit elevat de decoració senzilla. Els dos funcionaris de l'Institut Anatòmic Forense li indicaren el camí amb la mirada. Eduard Fuster, subinspector de la policia científica, vestit de paisà, ja guardava els seus estris en un maletí metàl·lic i es despenia dels guants de làtex. A prop, asseguts en un banc, a una certa distància, un membre de la policia judicial, una dona molt jove, prenia declaració al pare rector de la congregació de Sant Doméneç a la ciutat.

L'olor de putrefacció del cadàver es feia present abans de pujar al púlpit, confosa entre la pertorbadora aroma de l'encens sacramental i de les nombroses flors que omplien l'altar.

–El difunt era fra Josep Martí; dominic. Deu ser-hi, si més no, setanta-dues hores mort; des del vespre de dimecres 29. El rector, el frare que hi ha amb l'agent Sara Pínter, havia denunciat la desaparició just ahir –va avançar el subinspector Fuster mentre li oferia una màscara profilàctica–. Precisament ha sigut l'olor de putrefacció que ha delatat la presència del cadàver, en un casament, aquest matí. Alguns feligresos, en acabar les noces, han avisat de la fetor insuportable.

–Tens cap hipòtesi? –va sol·licitar la jutgessa.

–És una mort violenta, no hi ha dubte. El coll del cadàver presenta una laceració important amb algunes erosions i una marca circular, més intensa, per la laringe. El cos és disposat d'una forma artificial; amb les mans juntes, plegades. Entre els dits penja una cadeneta daurada amb una petita medalla d'or.

La jutgessa va pujar els dotze graons de l'escala de caragol que menava a dalt de la trona de predicar. Es protegí la respiració amb la màscara profilàctica, que se sostenia amb una mà. En aquells moments, va lamentar haver dinat, perquè l'estómac se li començava a descompondre abans fins i tot de poder veure el mort.

El cos inert era el d'un home vell, prim i de cabell escàs, de talla mitjana. Vestia un pantaló senzill de color gris fosc i una camisa també grisa, sense alçacoll, de màniga curta, molt destenyida. Les sandàlies negres semblaven canviades de peu. Es tractava, segons que li havien comunicat per telèfon, d'un pare predicador dominic jubilat, que feia encara algunes tasques pastorals i educatives com a tutor d'adolescents en un col·legi de la congregació. Com li havia avançat Fuster, era disposat de manera no natural, mig assegut en la base del púlpit, amb el cap lleugerament inclinat a l'esquerra, sostenint entre les mans plegades una medalleta amb una creu en una cara i en l'altra, la imatge d'alguna santa. El coll presentava una marca morada que el voltava, com un collar irregular, fet segurament en escanyar-lo amb una corda, i també presentava una marca violàcia més intensa en la base de la laringe, que podia ser produïda pel nuc de la corda, o també per un colp sec. Els ulls oberts, mig descompostos, del mort miraven l'eternitat com espantats encara; de la boca relaxada hi penjava una purulència groga.

—Has fotografiat la medalla? Potser les imatges ens podran ajudar a esbrinar alguna cosa...

—Ja ho he fet. La imatge de l'anvers no la conec... No ho sé. Ho comprovaré. Per l'altra banda, a la creu, hi

ha una empremta parcial. Haurà notat, senyoria, que el cadàver té les sandàlies canviades de peu –va dir el sub-inspector Fuster, que ja havia coincidit amb la jutgessa altres vegades i que coneixia de sobres la mania que tenia d'interposar-se en aspectes de la investigació que no li concernien–. També he fotografiat aquest detall.

–Supose que també has fotografiat les ulleres? –va inquirir la jutgessa.

–Les ulleres? –se sorprengué abrusat Fuster.

–Té dos hematomes petits en els laterals del pont del nas i un petit tall enmig. Li degueren caure mentre forcejava amb l'assassí. Són a fora, sota la bastida metàl·lica, entre la bardissa. Espere que ningú no les haurà tocades encara.

La jutgessa va descendir del púlpit i va inspeccionar amb la mirada la basílica, després va anar al lloc on la jove investigadora de la policia judicial prenia declaració al pare rector.

–Era un bon cristià, un dominic pietós, savi, d'actitud exemplar; tothom se l'estimava. No m'ho puc explicar... –es lamentava el sacerdot.

–Aleshores, era jubilat, però encara feia missa –va inquirir l'agent Sara Pínter, de la policia judicial, mentre apuntava sense parar en el seu quadern, com una estudiant de primera fila. Era alta, bastant més alta que no el sacerdot; l'esquena se li corbava sobre el quadern per poder escriure millor.

–Els sacraments sacerdotals no es perden amb la jubilació. La fe no es jubila.

–Clar... Així és que va fer missa encara dimecres, a les huit de la vesprada, horari d'estiu; i degué acabar

a tres quarts de les nou, si no va estar-se confessant encara una estona...

–Això és... més o menys.

–Quanta gent hi podia haver?

–Finals de juliol i entre setmana... La senyora Antònia i la seua germana, són de missa diària... Són molt velles. Potser també la senyora Rosa Font, amb la seua criada... Potser algú més. De vegades hi ha gent dels pobles que no coneixem. Dissabte que ve, dia 8, és la festa de la congregació... Tot açò és un autèntic trastorn.

La jutgessa escoltà part de l'interrogatori sense intervenir, limitant-se a estudiar en silenci els gestos del religiós. El pare rector de la congregació de Sant Domènec devia fer vora seixanta-cinc anys. Conservava una cabellera blanca abundant i una pell bronzejada sense a penes arrugues. Duia una camisa de fil blanca, amb el coll obert; s'intuïa una creu d'or grossa a sota. Destacava en el seu braç un rellotge esportiu luxós. Tot plegat, tenia l'aparença, segurament involuntària, d'algú preocupat excessivament pel seu aspecte.

El dominic es va sentir analitzat sense pudor pels ulls petits i marrons de la jutgessa i va acotar el rostre entre els muscles.

–L'església romandrà tancada i precintada, de moment, fins al proper dissabte, perquè la policia científica pugua acabar el seu treball –va indicar-li finalment la jutgessa–. Fins dissabte, ningú no ha de posar-hi el nas. Des d'aquest moment, en faig a vosté, pare, responsable.

El religiós va alçar la mirada i va assentir amb un lleu moviment de cap.

La jutgessa era una dona menuda i prima, d'aparença juvenívola a pesar dels seus quasi cinquanta anys. Vestia un pantaló vaquer de tall baix, una camisa blau clar de cotó amb un discret estampat i unes sandàlies marrons de taló alt.

Just al costat de la porta, a la part de fora de la basílica, entre la bardissa, el subinspector fotografiava el lloc on hi havia unes ulleres lleugeres muntades a l'aire, d'estructura de pasta i de forma quadrada molt antiquada.

–Hi ha algunes empremtes parcials, potser algun esquitx de sang.

–Busqueu també la corda –indicà la jutgessa–. L'assassí devia esperar-lo ací fora, ocult per la vegetació, o dalt del parament. No hi ha massa acarnissament. Sembla un homicidi premeditat, sense violència excessiva. Caldrà interrogar els veïns dels edificis que hi ha just enfront. Hi ha moltes finestres que donen a la basílica; sempre hi ha algú que ha vist alguna cosa.

El subinspector no hi va respondre; es limità a assentir amb el cap, mentre guardava les ulleres acuradament en una bossa precintada. Fuster era jove; tenia vint-i-nou anys, però els seus cabells curts i obscurs ja mostraven, a les temples, alguna clapa de pèl blanc. Tenia la pell morena. La seua mirada semblava insegura i esquiva.

La jutgessa va desviar la mirada cap a la vorera d'enfront, als edificis corresponents als números del 53 al 57 del mateix carrer; també es va fixar en una galeria d'art de la planta baixa, en una tenda luxosa de mobles colonials, en una oficina bancària; tots tres negocis tancats en aquell moment. Llavors, un home jove, alt, d'uns vint-i-un o

vint-i-dos anys, vestit de negre, va aturar una moto Harley Davidson negra davant del portal del número 55. Es va llevar el casc; tenia el cabell ros, tallat molt curt. Va mirar amb una certa curiositat la jutgessa i els moviments dels policies a l'entrada de la basílica; però de seguida es va obrir la porta de l'edifici i hi aparegué una xica jove de cabells llargs castanys, d'uns díhuit anys a molt estirar. Se la veia feliç, la jove, inconscient del crim ocorregut davant mateix de sa casa. Va besar llargament el xicot, repençant-se despreocupada del seu coll. Després va mirar un instant cap a la jutgessa, però de seguida es va posar un casc, va encamallar-se en el seient de darrere de la moto i tots dos joves partiren sorollosament pel carrer desert.

–L'esperaven a sopar, el dominic mort, després d'acabada la missa del vespre de dimecres. Però, pel que es veu, des que s'havia jubilat, anava i venia bastant a la seua –va dir finalment Fuster–. De vegades es quedava a dormir a l'alqueria de la seua germana, a tocar de la Universitat Politècnica, a la carretera de Barcelona.

Llavors, mentre escoltava el policia, la jutgessa es va desviar unes passes cap a la sortida, mirant cap a la basílica, per dalt de la bastida metàl·lica. Després es va quedar quieta, amb la mirada fixa en algun punt indefinit de la façana, sobre el portal gòtic ogival. Sota el rosetó, destacava l'escut de la congregació; representava un gos que sostenia una torxa en la boca, amb una pota sobre una bola del món.

–*Domini Canis*. L'escut de damunt de la porta representa un gos. El nom de *dominicans* significa 'gossos del Senyor' –va afirmar amb seguretat la jutgessa.

–Crec que no, amb els meus respectes, senyoria –la va corregir Fuster–. El nom *dominicà* ve de sant Domé-
nec, fundador de la congregació; és bastant més senzill,
no li sembla? Això del gos és sols la representació d'un
estrany somni premonitori de la mare del sant, quan en-
cara estava embarassada... Els somnis tenen aquestes
coses; després vénen les interpretacions...

–Dissabte, dia 8 d'agost, l'església serà oberta de nou
per al culte, així que et recomane, Fuster, que avances la
investigació, que analitzes cada detall, cada racó, i que
no comprometes el treball dels altres amb la teua desídia.

–Tot es farà com indica, senyoria. Tinga en compte,
però, que quasi totes les proves deuen estar comprome-
ses. L'església ha estat oberta cada dia al culte. Hi ha
hagut avui mateix un casament... A més, hi ha les obres
de restauració... per no parlar que, quant al personal de
què disposem, estem sota mínims. És agost, recorde!

–No cal que m'ho digues! Cada estiu és el mateix... ja
ho sé massa bé. Els bojos i els malfactors també haurien
de fer vacances...